

Rytina Albrechta Dürera z roku 1514 (obr. č.1) patří k dílům, která v umělecko – historickém bádání neustále přitahují pozornost. Málokterému jinému dílu se dostalo tolika rozličných a velmi často kontroverzních interpretací. Už Heinrich Wölfflin v roce 1923 trefně poznamenal, že Dürerova Melancholie zůstane vždy „Tummelplatz der Deutungen“.¹ Daří se sice vyložit jednotlivosti, ale celkovému uspokojivému výkladu jakoby toto mistrovké dílo stále unikalo. Celá řada historiků umění a badatelů z jiných oborů se pokoušela Dürerovo dílo analyzovat, avšak žádný z nich nedospěl k úplné a přesvědčivé ikonologické analýze. Problémem je už jen identifikace toho, co se na obraze vlastně nachází. A co teprve hledání smyslu, který se skrývá za jednotlivými objekty a hledání souvislostí mezi nimi. Zaobírání se tímto dílem je doprovázeno rozpory a mnohoznačností, které ještě prohlubují jeho záhadnost. O tom svědčí i paradoxní fakt existence výkladů Dürerovy rytiny.